

Ա. Ռ. Ա. Կ.

ԳԱՅԼ ԵՒ ԿՈՐԻԻՆ.

Գայլուն մէկը կամաց կամաց
 Իւր լակոտին դասեր տալով
 Կըխրրատէր որ օր մ'առաջ
 Ապրուստ ճարէ իւր արհեստով :

Օր մը դարձաւ ըսաւ անոր. « Գընա դուն ծօ,
 Քիչ մը քալէ, օդ առ, բացուէ դուրս տեղեր.
 Բայց լաւ նայէ, չորս գիգ աղէկ աչքէ անցուր,
 Տես թէ բաղդը առջեւդ ինչեր չըհաներ :

Գէշ մի կլինի թէ որ հովուին կըռնըկէն
 Կըշտացընենք փորերս այսօր անգամ մը :
 Ոմանք այդ դործը մեղքի տեղ կըդընեն.
 Դուն բանըդ տես, իմ վիզս լինի թող մեղքը » :

Լակոտն առաւ իւր համարը.
 Գընաց քալեց, դարձաւ եկաւ նորէն տուն.
 « Արի երթանք, ասաց հօրը.
 Պատրաստ կեցած է հոն մեզի կերուխում.
 Ահա հոն լեռան տակը տարածուած
 Ոչխարներ կ'արծին' մէկմէկէ գիրուկ.
 Սըրտիդ ուղածը վազէ առ յանկարծ,
 Խըմէ արիւնը, կեր միսը փափուկ.
 Ոչխարին ըսես' համբանքը չըկայ.
 Ժանիքըս վրկայ : —

Կեցիր ձագուկըս, առաջ այն գիտնանք
 Թէ ինչ հովուի հետ բան պիտ' ունենանք : —
 Իրաւ, կըսեն թէ հովիւը գէշ չէ,
 Բաւական խելօք' ժիր' արթուն' քաջ է.
 Բայց ես ամէն ոչխարներուն
 Չորս բոլորը ման եկայ,
 Լաւ նայեցայ շըներուն,
 Մէջերը գէր մը չըկայ.
 Կերեւի որ կըտրուկ ալ չեն,
 Հանգիստ հանգարտ շընթըռկեր են : —
 Ծերն անոր դարձաւ,
 Նայէ լաւ ըսաւ,
 Այդ խօսքերը իմ բանիս ձեռք չեն իտար.
 Թէ հովիւը քաջ է' գէշ շուն չունենար,
 Ապա թէ ոչ' բանը բուրդ էր, հասկըցանք.
 Անանկ բան չըլլար :

Եկու ես քեզ ապահով տեղ մը տանիմ
 Ու աչքըդ հոն տեսնէ այժմ գառ ու ոչխար.
 Թէպէտ եւ շուն շատ կայ հոն ալ, խօսք չունիմ,
 Բայց հովիւը խենթ է եւ գիժ ու յիմար.
 Հովիւն որ լինի անբան,
 Երենքն ինչ բանի կուգան » :